

Burjassot ordenadament o els desallotjarien amb violència i s'exposarien a penes de presó de fins a tres anys. El corredor que donava accés al control, ocupat per ells des de la 1, es dissoldria així que la policia fera acte de presència.

Cap a les 12 hores, mig dia després del primer intent de clausura, dos tècnics i una trentena de membres dels cossos de seguretat de l'estat van entrar a l'edifici, i a les 12.19 hores, en directe, moria Nou i els treballadors trencaven a plorar.

Què queda ara? Sense RTVV, al País Valencià no hi ha cap canal d'abast autonòmic en la llengua pròpia. Encara pitjor, els altres dos que arriben de cap a cap del territori –de titularitat privada i concedits per la Generalitat l'any 2005– no tenen producció pròpia pràcticament.

En el primer cas, Televisión Popular del Mediterráneo, participat a parts iguals per les diòcesis valencianes, la COPE i un grup d'empresaris liderats per José María Mas Millet, tan sols té programació pròpia de dilluns a divendres i de les 19 hores fins a la 1, tota en castellà: han fitxat els ex-Canal 9 Julio Tormo i Nacho Cotino, i els dos programes estrella són la tertúlia política *El Faro* i l'esportiu *Sillas Gol*. Esporàdicament emeten alguna festa o celebració religiosa en directe.

Fonts de Televisión Popular asseguren que no tenen previst ampliar la producció pròpia, tot i que ja tenen experiència a retransmetre partits de pilota valenciana, per exemple: RTVV els contractava la retransmissió, que podien fer gràcies a la seua unitat mòbil.

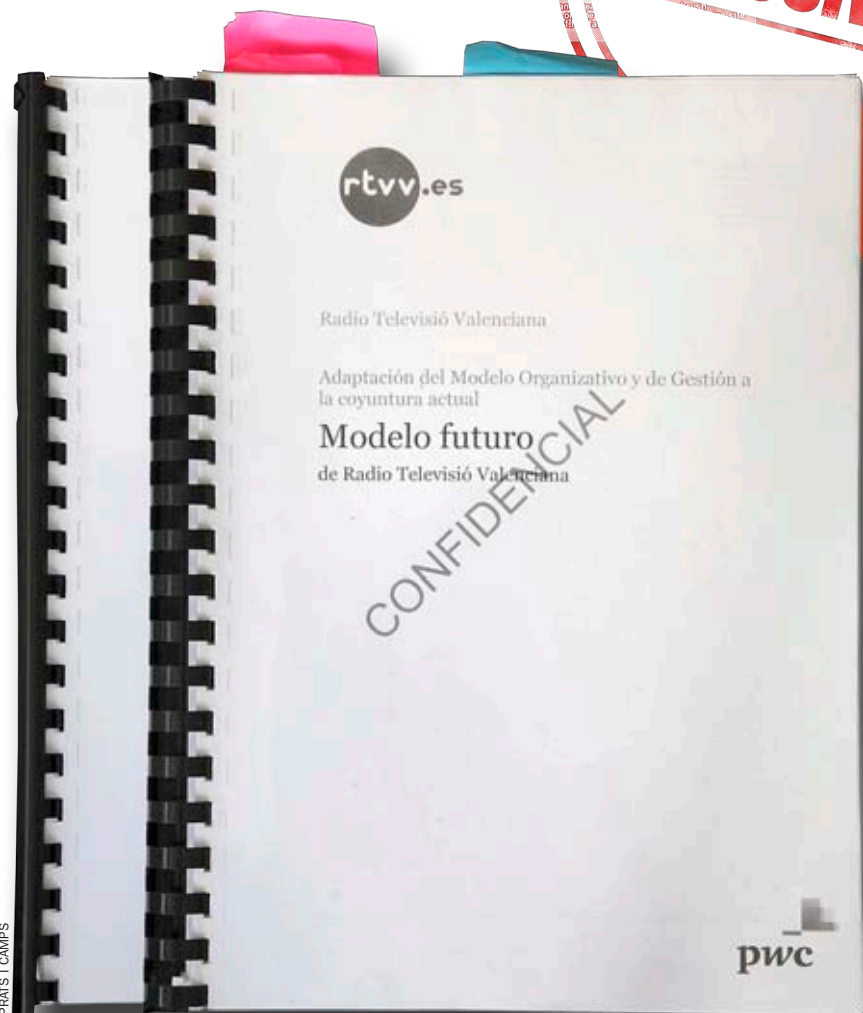
L'altre canal autonòmic, del grup Vocento, emet el canal de televenda EHS. TV tot el dia, excepte 45 minuts en què programen *La hora de Las Provincias*, un debat –també en castellà– presentat per Ramón Palomar. Abans, va ser Las Provincias TV, el canal estatal de Vocento –La 10– i Metropolitan TV, però van abaixar la persiana per poca rendibilitat.

L'altra via oberta pel Consell per a fer arribar la llengua és una desconnexió més ampla de TVE, com la de Catalunya. És l'opció en què més confia el Consell... Si és que no reobre la televisió autonòmica de la mà d'un altre grup privat, com Unidad Editorial, editora d'*El Mundo*. Pedro J. Ramírez, de fet, va saber abans que ningú que Fabra clausuraria RTVV.

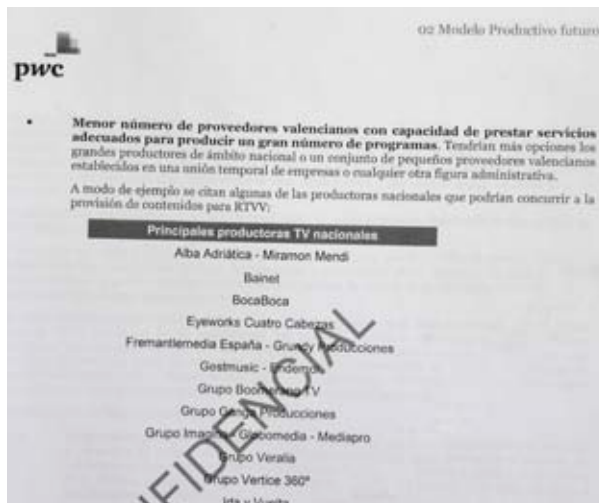
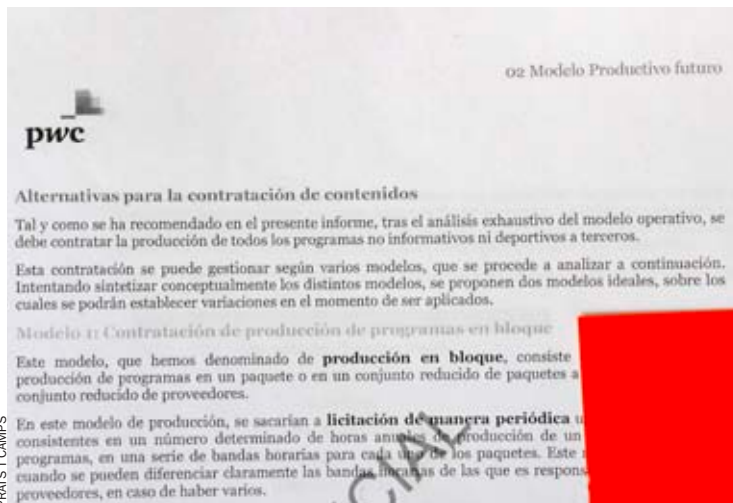
Victor Maceda

EL TEMPS ha tingut accés a la primera versió de l'informe Price Waterhouse Cooper encarregat l'any 2010 per RTVV quan José López Jaraba n'era director general. A diferència del document publicat el 2012, aquest primer informe ja especificava com s'havia de fer l'externalització de continguts. No debades, s'hi recomana una dimensió de la plantilla pràcticament idèntica a la que va quedar a la casa després d'acabat l'ERO.

El futur d'RTVV ja estava escrit

PRATS I CAMPS

PRATS | CAMPS

L'informe, fins ara secret, va costar 180.000 euros més IVA i RTVV el va encarregar a Price Waterhouse Cooper (PWC) el desembre de 2010. Són dos toms. El primer, de 59 pàgines, es titula, en castellà, “Model organitzatiu actual de Ràdio Televisió Valenciana” i és una radiografia de la situació de l’ens. El segon, de 89 planes, es titula “Model futur de Ràdio Televisió Valenciana” i ja explica què s’ha de fer per a redimensionar-la. Tots dos tenen com a avantítol: “Adaptació del Model Organitzatiu i de Gestió a la conjuntura actual” i la data del *copyright* és 2011. Aquest exercici d’abús de l’eufemisme es podria traduir més o menys en: “Quants treballadors hem de despatxar per privatitzar la programació de Canal 9”.

José López Jaraba, director general d’RTVV, va rebre els papers a mitjan any, quan ell ja havia avançat al diari ABC que s’estava planejant un ajust de dimensions ciclòpies. Sindicats i treballadors van començar a témer el pitjor. I és per això que el comitè d’empresa, els partits polítics de l’oposició i els membres del consell d’administració proposats per PSPV, Esquerra Unida i Compromís, van reclamar aquest document amb insistència. Jaraba se’ls espolsava dient que es tractava d’un esborrany de treball.

Pel juliol del 2012, després que Juan Prefaci, secretari general de l’ens, anunciara als treballadors que l’ERO era una realitat i que afectaria un total de 1.198 persones, la direcció va facilitar l’informe. Però era un altre. El segon. El que té *copyright* amb data del 2012 i només

ocupa un volum. És aquell que pretenia que la televisió funcionara amb 243 treballadors i la ràdio amb 66. A més, té diferències ben sonores respecte al document original que, fins ara, i com si fos un medicament, sempre ha estat fora de l’abast dels treballadors.

Primera diferència: com s’ha de fer l’externalització. És la més vistosa i potser és la que va provocar que Jaraba, com un sant Pere recalcitrant, l’amagara a tothom. L’informe de 2011 té un subcapítol, que va desaparèixer del tot en el de 2012. Conté les bases per a externalitzar Canal 9. Ocupa les pàgines 18 a 21 i es titula “Alternatives per a la contractació de continguts”.

La primera frase de la pàgina 18 diu: “Tal com s’ha recomanat en aquest informe, després de l’anàlisi exhaustiva del model operatiu, s’ha de contractar la producció de tots els programes no informatius ni esportius a tercers”. A continuació es descriuen els diversos models de contractació. El primer que proposen és el de la producció en bloc, que consisteix a encarregar tots els programes en un paquet o en un conjunt reduït de paquets a un sol proveïdor o a un nombre reduït. Això tindria uns certs avantatges com ara menys paperassa i economia perquè la productora adjudicatària podria aprofitar sinergies. L’inconvenient, el més gran, que el redactor del document hi veu és que RTVV pràcticament no tindria control sobre la qualitat del producte. Un inconvenient no tan gran per a PWC és que hi ha pocs proveïdors de serveis valencians capaços d’oferir, a la pràctica,

una reixeta completa a Canal 9. Hi ha, també, una possible llista de candidats entre els quals, Alba Adriática, de José Luis Moreno, Gestmusic, o Vértice 360, que finalment hauria estat l’adjudicatària única si la cadena no haguera tingut aquest final tan abrupte.

Qui? Quan? Per què?

Les aigües de Radiotelevisió Valenciana no han estat mai calmes, però les direccions generals de Pedro García i José López Jaraba van assolar l’ens com un tsunami. García va dimitir el mes d’agost del 2009, quan ja se sabia investigat en la branca del *cas Gürtel* relacionada amb les presumptes contractacions fraudulentament per la cobertura televisiva de la visita del papa a València el 2006. El seu successor, José López Jaraba, havia aterrat mesos abans a la cadena. Venia de Madrid i va passar a dirigir, sense vocació, una empresa pública que ja arrossegava més de mil milions d’euros de deute. A la vuitena planta, Jaraba va fer el sord. Sord, mut i cec va ser el 29 d’octubre de 2009, quan tres treballadores de l’empesa li van demanar auxili. Més endavant, a les Corts, va negar que les tres periodistes de qui sexualment Vicente Sanz havia abusat l’estigueren buscant frenèticament

La segona proposta seria contractar la producció de programes de manera individual, que diuen que facilitaria el control per part de la cadena, i a més també es donaria l'opció de participar a empreses valencianes, que són més menudes que les estatals, i posa com a exemple entre altres Trivisión, Malvarosa Media, Conta Conta produccions.

L'informe PWC no es mulla i en les recomanacions finals es limita a recordar els avantatges i els inconvenients de cada proposta. Això, no ho sabien els treballadors ni els partits polítics de l'oposició, ni tan sols els membres del consell d'administració l'estiu del 2012 quan es negociava l'ERO. Perquè, tot aquest capítol no era a l'informe que l'empresa va facilitar a les parts.

Crida l'atenció que l'ex-directora general, Rosa Vidal, negara sempre la coneixença de l'informe. En el judici i en declaracions a la premsa, Vidal va reiterar que ella no va rebre cap paper en arribar al càrrec. I va afegir que,

cansada que li preguntaren per això, el va demanar personalment a Price. Tot i així, el plec de condicions per a contractar les productores externes publicat el 31 de juliol és pràcticament calcat al que proposava PWC dos anys abans. I el resultat era justament aquest: una sola empresa es feia càrrec de tota la programació de Nou.

Segona diferència: la xifra de treballadors que havien de ser acomiadats. L'externalització només es podia fer després d'haver expulsat una quantitat important de treballadors. L'informe PWC que RTVV va posar damunt la taula per a negociar l'ERO proposava acomiadar 1.419 persones de les 1.660 que formaven la plantilla. Això no obstant, la mateixa empresa va intentar suavitzar-ne el nombre i el va deixar en 1.198. El 76 per cent de la plantilla. Ara s'ha pogut comprovar que, en el primer informe, la xifra de treballadors que PWC proposa d'acomiadar és de

940. Potser no és casualitat que el nombre d'acomiadats al final del procés de l'ERO i després del rescat de vora 200 tècnics el mes d'agost, haja sigut de 952. Aquesta és una nova dada que permet deduir que aquell primer informe era en realitat el patró amb què els modistes de Garrigues havien d'emmotllar el vestit RTVV.

Tercera diferència: amagar el cost de l'operació. L'informe publicat no parlava en cap moment de quant costaria a les arques públiques aplicar la retallada de plantilla. Només deia que l'estalvi en costos de personal seria de 54 milions d'euros. En aquest cas, en la segona redacció els consultors amagaven el diagnòstic que, mesos abans, havien fet ells mateixos en comprovar les característiques i la composició de la plantilla i el que s'afirmava en el conveni col·lectiu d'RTVV. Així, la versió raspallada de l'informe PWC es va oblidar d'incloure aquesta frase: "La indemnització mínima

perquè mediana, perquè parara els peus al sàtrapa que des de feia anys les tenia acovardides. Elles ho van denunciar el mes de febrer del 2010. El cas encara no s'ha jutjat, però Jaraba ha hagut de declarar com a testimoni. També Lola Johnson, que era directora de Canal 9 i després va ser consellera del Govern de Francisco Camps, ha prestat declaració. Totes aquestes coses no es veien per la televisió. El personal directiu i els segons i tercers escalons, fins a arribar a les direccions dels informatius, eren persones de la confiança absoluta no del director general, sinó de l'equip de comunicació de Presidència de la Generalitat. No debades, alguns càrrecs els han ocupat persones que només havien de travessar les portes reversibles que connecten Canal 9 i la Generalitat. A la casa era *vox populi*, però aquests dies de primavera i obertura informativa després de l'anunci de tancament definitiu d'RTVV, alguns d'aquests càrrecs intermedis ho han confessat en un *striptease* sense precedents. Mentre tot això succeïa intramurs, l'audiència televisiva queia en picat i els informatius es convertien en exercicis exasperants de manipulació. Es va arribar al

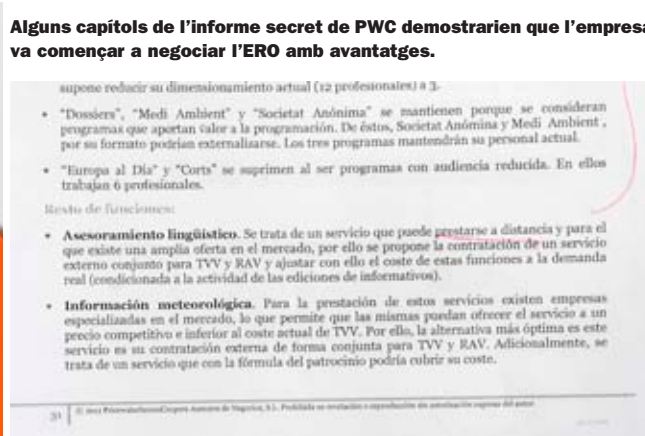
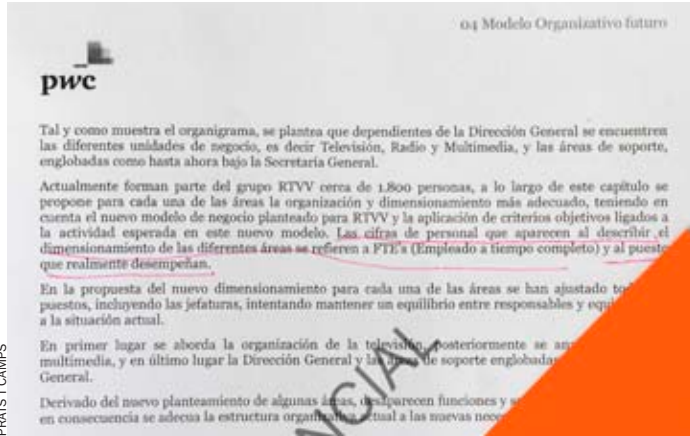
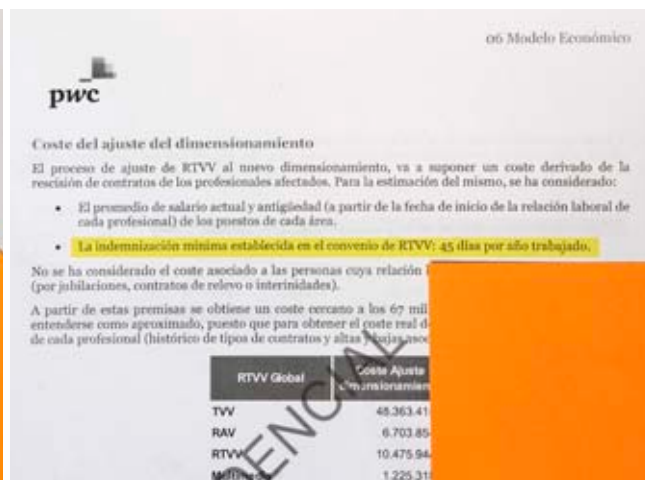
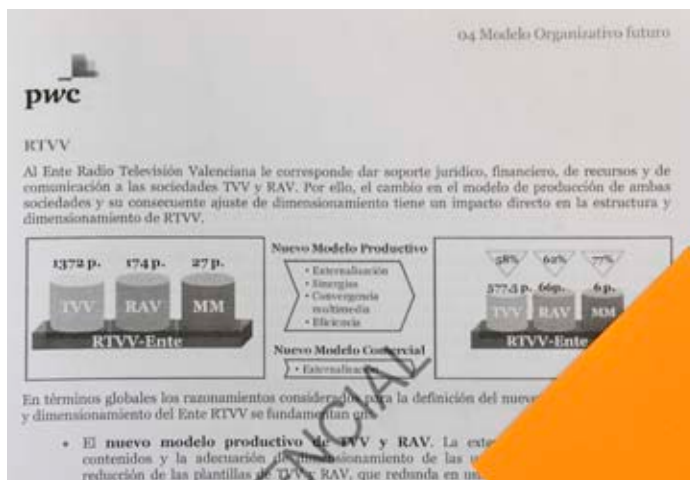

Pedro García i José López Jaraba, increpats per treballadors d'RTVV.

zenit aquell dia de juliol del 2011 en què Francisco Camps va dimitir per la seua imputació en el cas dels vestits de la trama Gürtel i Canal 9 no va donar en directe l'última compareixença de Camps com a president. Tampoc no es van explicar gaire els motius de la renúncia, ni es va posar en context.

El dia de la dimissió de Camps ja feia més de mig any que els auditors de Price Waterhouse Cooper tenien les portes obertes de totes les oficines i despatxos de Burjassot per a elaborar un informe sobre el funcionament de la casa. Aquest "Informe PWC" va

arribar a tenir categoria de llegenda urbana. Tot el món en parlava. Tot el món sabia que Jaraba havia pagat una picossada perquè li digueren el que tot-hom ja sabia: que a Canal 9 es gastava massa, que tenia poca audiència i que la plantilla estava sobredimensionada. El primer informe no va veure mai la llum. Jaraba el va amagar amb pany i clau. Fins i tot Rosa Vidal, la directora general que va dimitir en assabentar-se per whatsapp que el president Alberto Fabra havia decidit tancar la televisió, va negar sempre haver vist aquest document.

establerta en el conveni d'RTVV: 45 dies per any treballat". No és un detall menor, perquè durant la negociació de l'ERO el comitè d'empresa va topat reiteradament amb el mur de la part empresarial que es negava a acceptar aquest criteri per a indemnitzar els treballadors que finalment van eixir amb 20 dies per any tal com marca la reforma laboral. Algun membre del comitè d'empresa ha comentat que, si RTVV haguera respectat aquesta clàusula del conveni, s'haurien estalviat no pocs recursos judicials. Tampoc es deia que acomiadar els 940 treballadors costaria a la Generalitat prop de 67 milions d'euros.

Quarta diferència: el llenguatge, els mots tabú. És habitual que les empreses de consultoria utilitzen un llenguatge asèptic o que retorcen la gramàtica fins a nivells insospitats per no dir les coses pel seu nom. Quan no interessa, n'eliminen el nom però mantenen la cosa. El document publicat el 2012 elimina algunes referències a la gestió de l'equip directiu d'RTVV que, encara que pagava i manava, al consultor li va

resultar impossible obviar. En la pàgina 28, quan parla del model organitzatiu futur, es pot llegir: "En la proposta del nou dimensionament per a cada una de les àrees s'han ajustat tots els llocs, incloent-hi els caps, intentant mantenir un equilibri entre responsables i equips, davant l'actual situació".

Cinquena diferència: eliminar els programes que no convenen. El primer informe es va fixar en els programes informatius fets pels redactors de la cadena que, textualment, "aporten valor a la programació". Es tracta de *Dossiers*, *Medi Ambient* i *Societat Anònima*. Diu l'informe: "D'aquests, *Societat Anònima* i *Medi Ambient*, pel seu format, es podrien externalitzar. Tots tres programes mantindran el seu personal actual". Després recomana la supressió d'*Europa al dia* i *Corts* perquè no tenen audiència. Tot això no apareix en l'informe que es va fer públic. Finalment, tots els programes citats es van mantenir a la programació després de l'ERO, excepte *Medi Ambient*, l'equip del qual, excepte dues persones, saltava pels aires.

I una coda per als qui encara creuen en les casualitats. Entre els dos textos hi ha més diferències, com ara que a l'inici es volien externalitzar fins i tot lingüistes i meteoròlegs. Altres, més subtils, poden semblar de poca importància, però ara, després que les Corts Valencianes hagen decretat l'execució d'RTVV, són plens de sentit. En la introducció dels dos informes es parla del mapa televisiu al País Valencià. A la pàgina 5 del primer se citen els canals que farien competència a Canal 9: "La Comunitat Valenciana compta amb 32 cadenes nacionals, 3 autonòmiques i desenes de televisions locals". En el publicat el redactor és molt més escarriat: "En concret, en l'actualitat la Comunitat Valenciana compta amb més de 30 canals". No es fa cap esment a les 3 cadenes d'abast autonòmic a les quals el president Alberto Fabra es va referir quan li van preguntar si tenia pensat qui cobriria el buit deixat per Canal 9.

Margarida Sans